

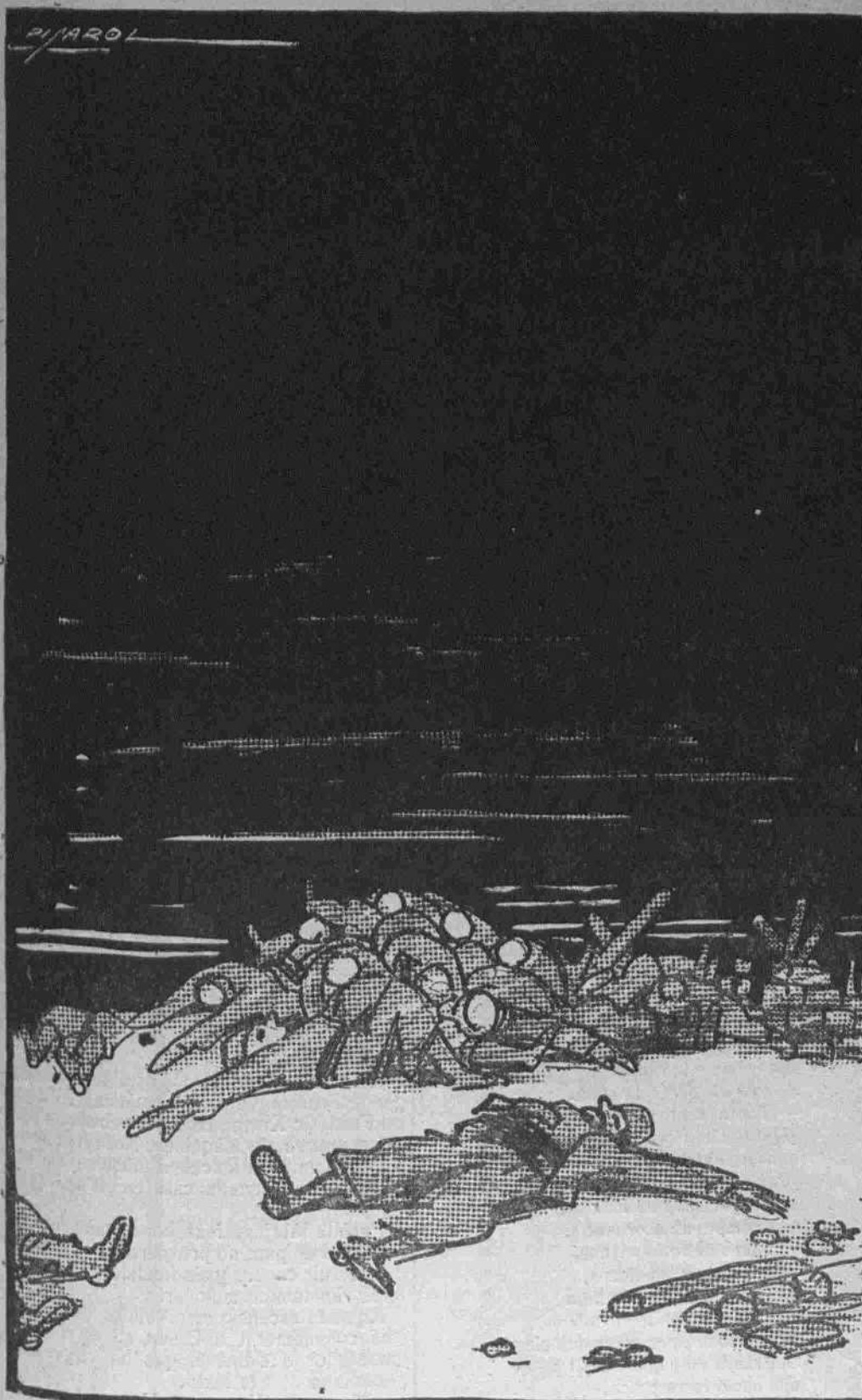

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

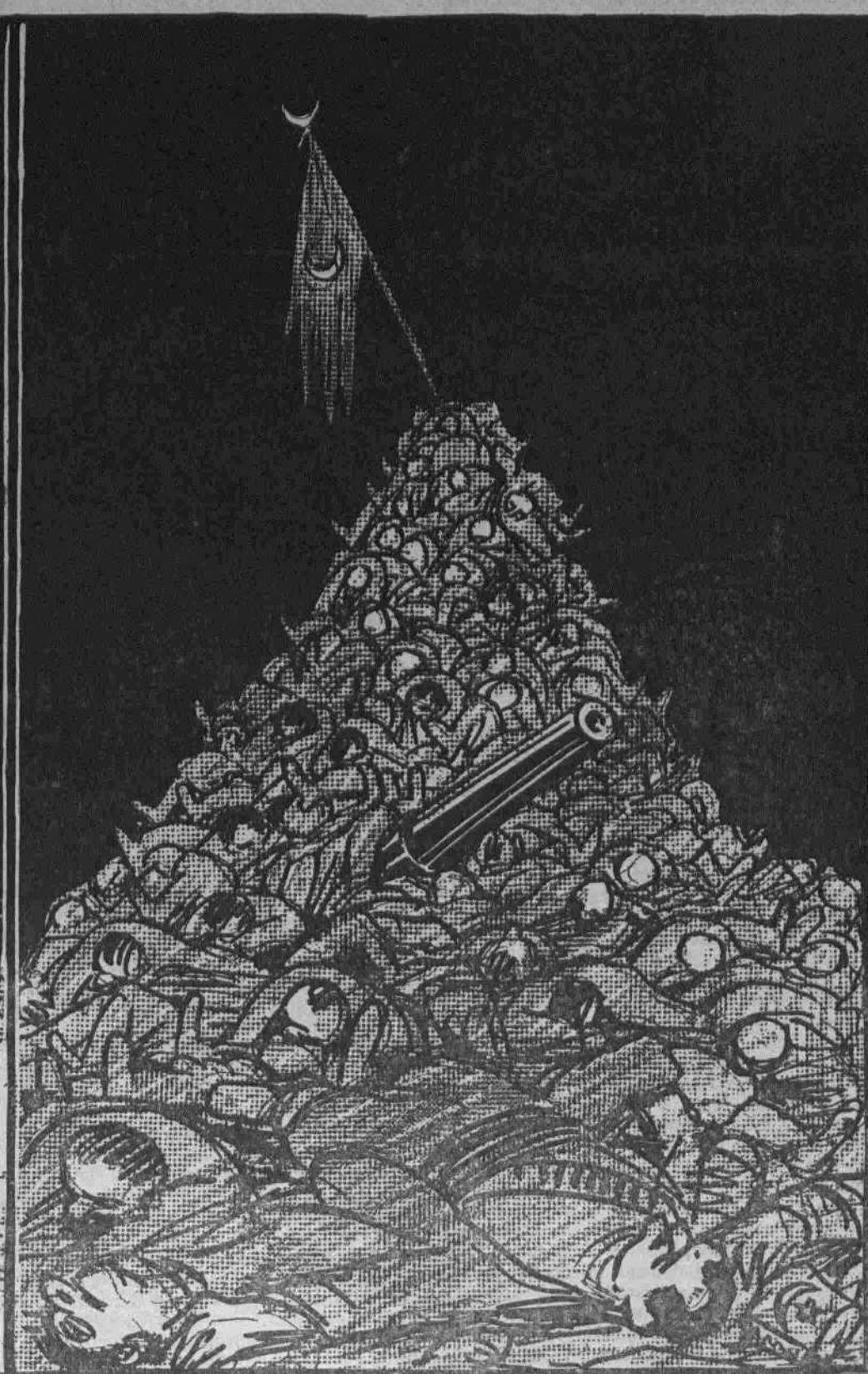
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fòra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—EXTRANGER, 2'50

Els terratrèmols de Turquia

El de la terra ha produït moltes víctimes, es cert.

Però, y de les que ha causat el terratrèmol de la guerra italiana, ¿què me'n diuen?

Sobre l'esterilitat de la propaganda republicana

ABEU quina es una de las causas principals de que s'eternisi a Espanya el regim monarquic? Es l'abundancia de republicans enamorats del mateix adversari que combaten. Podem fer la prova sempre que vulguem. El republicà típic se resigna a l'ofici de professional platonic de la república, perquè sab que l'enemic es més fort, y fins està content de que ho sia... *Tot espanyol de la classe mitja es maurista, mentres no's demostrí lo contrari.*

La raó fonamental d'aquell estat de coses es que la causa de la llibertat es avui patrimoni de les castes populars, obreres, y l'home de classe mitja se sent doble, inconscientment, perquè's diu republicà en quant a l'opinió individual y es conservatiu en quant a la casta social.

Ademés, aquella epidemia que en Noel anomena *flamenquisme* (reste del *terrorisme* hereditat dels *tercios* de Flandes) inficiona per igual a tots els que se senten socialment privilegiats. Quan ve una època de terrorisme governamental, a lo Clerva, la majoria dels mateixos que protesten, en el fons admiren l'energia y els... *arrestos* de l'home provocatiu y *malón*. Es fenomen paral·lel de la passivitat observada pel poble davant la coacció de les lleis excepcionals y dels fets que les han provocades. Pera l'opinió general, el qui pega desde dalt té sempre raó. El governant model es sempre l'home de puny. L'energia consisteix en l'intolerancia y l'arbitrarietat.

Y no sols hi ha contradicció entre les idees exteriors y l'opinió interna per raó de la casta social, sino que també, per un mal entès patriotisme, cada vegada que hi ha un conflicte diplomàtic, ocasionat pel govern, ab la nació A o B, com ha succeït ab Fransa per lo del Marroc y singularment ab Portugal per lo dels monarquics, l'espanyol d'idees *avensades* no sab despullarse de la parcialitat nacional pera judicar ab serena raó, ab tota independencia. La llei de rassa priva sobre la llei cosmopolita.

La llibertat, a Espanya, no es una idea universal, sino un partit territorial, una frase sense sentit més enllà de les fronteres. Quants espanyols hi ha que vibrin ara ab els debats de les reformes electorals franceses, ab el conflicte anglès entre les necessitats de la defensa y la tradició liberal del país, ab les qüestions de sufragi a Prussia, a Hungria, a Bèlgica? Com que'ns desentenem de lo que no'ns pertany directament, no assistim a la gran escola internacional de la llibertat, no retremem cada dia les armes en l'exercici de la plassa...

Jo conec regidors de capital de provincia qui voten, per exemple, protestes contra el govern perquè acaba d'arrencar a les corporacions religioses les darreres escoles normals de mestres de costura. Jo conec articulistes d'esquerra que no saben com fer reliscar entre linies, a cada moment, una lloansa dissimulada a l'adversari, home de puny, ab *dotes de mando*. Jo en conec d'altres que declaren que la *república* de Portugal no'ls interessa y la comparen ab les repúbliques hispano-americanes, a la mateixa hora en que'ls tribunals de guerra portuguesos donen al món la més alta lliçó de serenitat y noble clemencia, imposant penes irrisories an els qui haurien cobert de sang el país lusità, si haguessin pogut.

Es precis, de tot punt, improvisarnos la fè que'ns falta.—No a mi, certament. Dic *que'ns falta*, pera la major part dels que'm llegeixen.—Cal donar a les nostres paraules l'accent de la sinceritat: no'm cansaré de predicarho.—Per què, aquesta passada setmana, com exemple, el nostres regidors nacionalistes no amagaren tan sols la disconformitat ab la proposició radical que saludava la república portuguesa? Per què, algun periodic, referintse als aniversaris republicans, ha dit que devem parlar de pervenir y no de passat, com si entre totes les coses del passat no hi hagués una tradició futurista y una llarga estela de belles recordances republicanes, exemplars y models?

Algú dirà potser, que'l dissimul està en la manera de dir, però que la manera de sentir continua essent forta y ferma.—Jo crec lo contrari. Crec que sempre hi ha una desproporció, en les esquerres, entre la violencia exterior y aparatosa de la forma y la feblesa del convenciment. Y això es la pitjor de les malures pera un partit. Antiga y conegudíssima es la frase que aconsella que siguem suaus en la forma y forts en l'idea; *suaviter in modo, fortiter in re*.—Malhauradament, el nostre partit, quan no té la sinceritat de manifestarse contrari a sí mateix, té en la forma una violencia, una agudeses, que està molt lluny de compartir en el fons. Es essencialment *fortiter in modo, suaviter in re*. Fort en el crit, però incredul en el pensament...

GABRIEL ALOMAR

GUATLLES

UALSEVOL que llegeixi la premsa estrangera, veurà que aquets dies s'entreté en pintar a Barcelona en un estat d'agitació que fa feresa; hi han diaris que semblen seriosos y donen unes noves terroresques, d'una forsa còmica insuperable. En la tasca de presentar a Barcelona com una ciutat sempre a punt d'esclatar, hi ajuden ardidament alguns diaris espanyols, que, si no confonen la nostra Catalunya ab la Xina, prenen al menys per xinos als seus llegidors.

Es difícil esbrinar quina intenció guia les plomes d'aquets inventors d'embusteries. La carencia de notícies sensacionals, en aquestes temporades d'aplanadora calor, pot esser un dels motius pera que'ls que tenen obligació de omplir quartilles deixin desbocar a la boja fantasia, fent a Barcelona objecte de les seves tartarinesques exaltacions.

A la premsa estrangera se li poden perdonar totes les extravagancies; si parlessin de les coses d'Espanya ab perfecte coneixement, ni els diaris ens semblarien a nosaltres estrangers, ni els seus llegidors coneixerien la Espanya de que se'ls parla; per la massa que viu

qués els seus assumptes fóra de la tranquila Barcelona y la pacífica Catalunya, que prou materia trobaria de l'Ebre enllà. La vaga general a punt d'esclatar a Saragossa, l'emigració constant de asturs y gallegos, la miseria d'Andalusia, els afers del Marroc y cent y cent més assumptes greus, podrien donarlos abundosa materia pera omplir quartilles y atapar les columnes dels seus periodics ab coses ben interessants.

A nosaltres que'ns deixin en pau y que no els preocupi la tranquil·litat de Barcelona. Les revoltes no's faran quan els convingui als reaccionaris. Quan la Revolució hagi d'esser, ferma y decisiva, no posarà cap anunci als diaris clericals.

JEPH DE JESPU

La primera entrevista

(Entre Muley Hafid y Fallières)

—President, molt bones tardes!...
—Una abrasada, sultà!...
—Encara que'n vulguis trenta.

La venda d'un quadro antic

L'INGLÉS:—Y Cristo ¿no venderlo también?
ELS FRANCES:—Si'ns el paga bé, ¡vaya si'ns el vendrem!

més enllà dels Pirineus, aquí no hi ha més que toreros y manoles; com, per la major part dels espanyols, a Fransa tot són esmolets y a Italia *sanctis-de-guiat*. Els diaris espanyols sí que són culpables de dolorosa ignorancia o de censurable mala fè; especialment la premsa reaccionaria, està fent una campanya estúpida, empenyantse en fer creure a la seva massa opinió que a Catalunya estem en plena agitació revolucionaria y que Barcelona, sobre tot, presenta tots els aspectes esfereïdors d'una ciutat en estat de siti.

Encara que sobren els motius pera que les pedres del carrer no estiguessin tan quietes, aquestes fantasies dels diaris nacionals y estrangers no tenen, y ho sentim, ni sombra de fonament. A Barcelona hi ha tranquil·litat absoluta en els elements polítics, perquè totes les energies que la calor deixa en peu s'esmercen en mossegar als amics; els obrers estan quiets perquè la tongada d'activitat que s'atravessa deixa guanyar a tothom un xiquet més la vida; el reste de Catalunya prou feina té en organitzar envelats y en guarnir gallarets pera celebrar ab ballades, focs d'artifici y músiques, les seves festes majors.

De lo que digui la premsa estrangera no cal ferne cas, perquè ja estem ben acostumat a les seves *boutades* y coneixem les seves trasses en aixecar vols de *canards*; la premsa nacional faria més profitosa tasca si bus-

¿Puc negà re al magistrat de la nació que'ns ampara y'ns protegeix?

—Molt me plau aquet llenguatge. Y bé, digues, ¿es, en efecte, vritat que abdiques?

—Ja pots pujarhi de peus. El brau general

que al Marroc te representa guarda el document firmat ont formulo la renuncia de tots els drets de sultà.
—¡Tonto, tonto, més que tonto!...
¿Qui te l'ha ficada al cap aquesta extranya ocurrencia?
¿Per què haviés d'abdicar, tenint per amiga a Fransa que compta ab acorassats, y canons de totes menes, y fusells de gran alcans, y molts regiments de linia y molts soldats de cavall?
—Justament, per xò es que plego. Si Fransa no hagués estat una nació forta y rica, ¿creus tu que'l teu general m'hauria fet por?... ¡Fuig, home! Ens ho hauriem disputat

pam a pam y tiro a tiro, y ¡qui sab!, tal volta Alah m'hauria dat l'alegría de deixarme salá els caps dels que ara ens prenen el número ab els seus acorassats, y'ls seus regiments de linia y'ls seus soldats de cavall.
—Muley, ets un papanates.
¿No comprens que ja ha sonat l'hora, pel teu vell imperi?
¿Què més senzill, doncs, que dar als temps lo que'ls temps demanen, y quedarte allà, regnant en la parodia de trono que Fransa hi vol conservar fins que tot el territori estigui gabatxisat?...
—Aquets papers de comparsa no fan per mi. ¿Ser sultà no es possible?... Ratlla, y llestos. ¡Estava escrit!...

—Endavant!
Si't conformes ab el cambi!...
Y bé. ¿Y ara què faras?
—Penso quedarme aquí a Fransa. Estic aburit, cansat de tants anys d'estèrils lluites y desitjo reposar en aquesta noble terra, (canons y fusells apart) y estudiar ses obres magnes y contemplar tot lo gran que enclou en el seu recinte aquet París encantat.
—Molt bé! T'aprobo l'idea.
¿Per ont penses comensar?
—Ja duc fet l'itinerari. Lo primer...
—Digues, veïam.
—¿Aont es el Moulin Rouge?
Vull veure ballà el can-can...

C. GUY

A es cosa resolta. Tan bon punt s'obrin les Corts, lo primer que farà el ministre d'Hisenda serà demanar un emprèstit. Com si diguessim: la primera operació que verificarà el metge serà sangrar al malalt —que ja apenes té sang— a fi de deixarlo més postrat de lo que ho està.

Lo que encara no se sab a punt fixo es de quina quantia haurà de ser aquest emprèstit.

Però hi ha dos datos sintomatics: el senyor González Besada volia ferlo de mil milions y el senyor Cobián de mil cincents.

¿Cap a quina banda's decantarà l'actual ministre d'Hisenda?

Lo probable, perquè no pugui dirse que'l deixa sugestionar per en Cobián o per en González Besada, es que'l senyor Navarro Reverter no's conformi ab els mil milions d'aquel ni ab els mil cincents d'aquell.

Y fassi senzillament un emprèstit de dos mil milions.

La revista financiera que'ns ha proporcionat les anteriors notícies diu, ademés, que'l senyor Navarro Reverter, tot estiejant a San Sebastián, medita y prepara resolucions de trascendencia y fins de gravetat pera l'Hisenda nacional.

¿Saben què significa tot això, traduït al llenguatge corrent?

Que'ls espanyols que d'aquí al Octubre no hagin pogut emigrar, ja cal que's preparin a quedarse sense camisa.

A Essen s'ha celebrat aquets dies ab gran pompa el primer centenari de la fundació de la fàbrica Krupp.

En efecte; l'avui famós establiment metalurgic de Prussia va ser creat l'any 1812 per un tal Frederic Krupp, modest treballador y habillíssim manyà de màquines. Nosaltres hem vist a Barcelona una excelent màquina laminadora construïda en aquella casa en els seus primers temps.

Però la fàbrica, fent bones màquines y instruments de pau, no prosperava. Y va posarse a construir canons y els fundidors Krupp varen ferse ràpidament milionaris.

Aquesta ascensió meravellosa es lo que ara s'ha commemorat a Essen ab el concurs del emperador d'Alemania que ha volgut assistir personalment a la festa.

¿Com no? ¿No es en Krupp el qui més ha contribuït, potser, al esplendor del Imperi?

Una fàbrica que no marxa bé fins que's posa a construir canons...
Un emperador que honra ab la seva presència el centenari d'aquesta fàbrica...
Que'n diuen de coses, terriblement desconsoladores, aquets dos fets!... Y el Tribunal de la Haya, ab la seva pau y els seus arbitratges, quin paper més trist està desempenyant, en presència d'aquestes commemoracions!

Entreteniments estiuencs.
S'ha parlat una mica, s'ha apuntat no més la probabilitat de que en Canalejas, al obrir el Parlament, presenti el projecte de llei d'Associacions, y ja tenim als bisbes protestant y queixantse de les taques que potser els fassi a la casulla l'oli que ha de sortir de les olives que tal volta produeixin unes oliveres que encara han de plantarse.

En aquest assumpte no es possible saber qui està més de broma.
Si en Canalejas amenassant als bisbes ab una llei que no s'ha de moure del calaix de la seva taula;
O'ls bisbes fingint que fan cas d'una amenaça que prou saben ells que no es altra cosa que música celestial.

Sempre plou sobre mullat.
Com si la pobra Turquia no'n tingués ja prou ab les seves trifulques domèstiques y els disgustos que li està donant Italia, ara ha vingut un formidable terremoto a acabar de fer més aflictiva la seva situació.

Sembla que la catàstrofe ha sigut de les que deixen memoria. Se parla de mils morts, de pobles totalment destruïts, de desgracies horribles...

Y això que'ls turcs resen com uns benaventurats y no's descuiden d'encomanarse a Alah deu o dotze vegades al dia...

Per lo que's veu, la Providencia d'allà es, poc més o menys, com la d'aquí.

Els jaumistes, desautoritzats, com se sab, pel duc de Solferino a conseqüència de les seves atrocitats de Granollers, varen protestar de la repulsa y apelaren formalment d'ella davant de l'autoritat superior.

Però, al veure que l'autoritat superior confirma la desautorització del duc y els diu que, en efecte, són uns bàrbaros, ¿què fan ells?

Tornen a protestar contra la sentència y apelen a un'altra autoritat encara més superior que la que ha aprovat la decisió d'en Solferino.

[Així ens agradeu, joves tremendos!]

[Aneu pujant, pujant, pujant sempre!]

A veure si al ultim tenim el gust de perdreus definitivament de vista.

Girona, 13 d'Agost.

Recomanem als nostres correligionaris que no's deixin enganyar pel capellà Miquel Blanc, que diu per tot arreu que es republicà.

No sabem les intencions que porta aquet fulano, però segurament no seran molt sanes; perquè, si los realment lo que ell diu, a hores d'ara ja hauria penjat els habits.

Nosaltres no'ns n'hem fiat mai, perquè sabem que Mossèn Miquel Blanc es aquell cèlebre «Xerapeta» que anava ab el «requetè».

Montbui, 13 d'Agost.

El passat diumenge visità el centre republicà d'aquet poble el Diputat provincial Isidre Rius.

La visita del nostre amic era esperada ab veritable desitg pels habitants de Montbui, y en particular pels socis del centre. Anaven ab el valent diputat provincial els entusiastes correligionaris de Barcelona, nostres amics Arissa, de Sarril, el jove Poch, de Barcelona, en Freixas, d'Igualada, y la família Vall, que, junt ab els senyors abans citats, acompanyaren al senyor Rius en tota l'excursió del diumenge.

Els senyors Rius y Freixas dirigiren la paraula als socis del centre allí congregats, y, a precís de la concurrència, feu lo mateix el regidor republicà d'Igualada, senyor Ballu.

No hi ha que dir que'ls veïns del nostre poble agrairen la visita del Diputat nostre, com se li demostrà ab els forts aplaudiments que esclataren a l'arrencar l'auto que portava al senyor Rius y demés acompanyants.

Visites d'aquesta naturalesa s'haurien de repetir sovint, puig tenen la virtut de mantenir el foc sagrat de l'entusiasme per la República y la Llibertat.

Lloret de Mar, 13 d'Agost.

A l'objecte de reunir l'import pera un castell de focs artificials, que va cremarse un dels dies de nostra festa major, uns subjectes obriren una subscripció pública, resultant que no va gastarse tot lo recaudat ab els referits focs; gastantse, la comissió, tot lo restant en jocs propis de països barbes, com són curses de nois ficats dintre de sacs y altres coses per l'estil.

Això, senyors de la comissió, no està bé ni es humanitari, y en protesten, indignats, molts dels

donants; puig si haguessin sabut que'ls seus quarts havien de gastarse pera divertir a una colla d'afortunats y a costa de la miseria del poble, no haurien prestat la seva ajuda a l'esmentada subscripció.

Actes com aquets deixen un trist record a les persones de sentiments enlairats.

Es veritat que, de lo recaudat pera els focs artificials, foren demanades y desseguida entregades quaranta pessetes pera subvencionar funcions religioses?

L'estat de comptes que, segurament, la comissió presentarà, aclarirà aquets dubtes.

DE TOT ARREU

L teatre del «Triunfo» va tenir lloc el dilluns a la nit l'anunciada Assamblea dels carrilaires catalans. En aquesta reunió devia estudiar l'Unió Ferroviaria el cas del associat Mayaffré, empleat de la Companyia del Nort y vis-president de l'Unió, sobtadament traslladat a Madrid per causes que, si existeixen, la comunicació que se li ha enviat no les explica.

S'havien fet sobre aquesta Assamblea diversos auguris, alguns bastant pessimistes, que de moment no varen confirmarse. La discussió fou llarga y empenyada, y com a resum d'ella va aprobarse una proposició, que en sa part substancial, ve a dir:

Que tenint en compte les manifestacions del senyor Mayaffré y pera aclarir els fets, se nomeni una comissió, composta de sis obrers del Nort, sis de M. Z. A. y un individu de la Directiva, que escoltarà a les dues parts litigants (Companyia del Nort y empleat traslladat) y proposarà després a la Junta de l'Unió lo que més just li sembli.

Y que, en cas d'acordarse la vaga dels ferroviaris, se demani, ademés de la reposició del senyor Mayaffré, la de tots els obrers despedits per qüestions societaries y la concessió de les millores reclamades anteriorment.

L'acte, que sigui presidit per l'obrer Ribalta y al qual va assistirhi una concurrència numerosíssima, terminà ben a prop de les dues.

Quan el vinent Setembre se reuneixi a Madrid el Congrés Socialista espanyol, l'Agrupació de Valladolid té el proposit de demanar que'l partit obrer se separi de la Conjunció Republicana-Socialista, en la qual hi està avui representat pel diputat a Corts en Pau Iglesias.

Si la proposició, en efecte, arriba a presentarse, ¿s'aprobarà?

Els que's precien de coneixer l'actual estat d'ànim de les disciplinades masses obreres que el company Iglesias dirigeix, creuen que no.

Un'altra tragedia proletaria ocasionada pel gas grisú.

Ha ocorregut, aquesta, a Bochum (Westfalia, Alemanya) en la important mina de carbó «Lothringen», propietat de la raó social Funke.

A l'hora de costum, havien baixat a la mina, pels seus quatre pous, 650 obrers. ¿Com y per què va produirse l'explosió del terrible gas? S'ignora. Lo cert es que a mitg dematí, en lo més apartat de les galeries y a una profunditat de 400 metres, el grisú s'inflamà, originantse una de les més espantoses catàstrofes que registra el martirologi de les classes treballadores.

Organisat el salvament pels heroics obrers de les mines veïnes, entre ells els de Herne (que, com se recordarà, tant hermoï paper varen desempenyar pocs anys enrera acudint a socorre als seus companys francesos quan la catàstrofe de Courrières), a les vuit del vespre s'havien ja extret de la mina 108 morts, 26 ferits y nombrosos treballadors recullits asfixiats y retornats a la vida a les mateixes galeries, per medi de les inhalacions d'oxigen y de la respiració artificial, que aquells braus obrers, allissonats per una dolorosa experiencia, practiquen ab molta eficacia.

A última hora s'assegurava que'ls morts eren 120.

120 sers humans, aplastats a les entranyes de la terra per aquest assés cego y irresponsable que's diu grisú!... 120 noves víctimes sacrificades en l'altar d'aquesta civilització que, necessitada de carbó de pedra, arma als homes ab un fanal y un picot y els el fa anar a cercarlo a una profunditat de 400 metres!...

JACK

El clero y les festes majors

QUAN el llegidor rebí LA CAMPANA, tindrem a la majoria de les poblacions de Catalunya en plena festa major. Els saraus, els coets, les coloraines, el sò dels instruments de vent, els envelats y els gallarets, omplen aquets dies la nostra terra, que riu, disfruta, balla, menja y beu, tot un xic més que d'ordinari.

En moltes localitats es, la festa major, esperada ab viu interès. La vol el poble, que hi sab, en la festivitat, un motiu d'extraordinaria tabola. La demanen els industrials, els que veuen, en sa celebració, una font d'ingressos estimable. En cap altra època de l'any, com en els dies de la festa major, se practica per la gent aquell proverbi simbolic que diu: «Tirar la casa per la finestra».

Porta, la festa major, el guany, al costat de l'alegria. Circula el diner ab les festes y, per mica bé que les coses vagin, no's mira prim en el gastar. El benefici arriba a tothom, lo qual vol dir que tampoc, tractant-se de la festa major, se queden els clergues enrera.

Hem parlat dels balls y dels coets, dels envelats y de les banderes. Ens calia fer constar que ont s'alsa una entena s'encén un ciri, y que a la roda del castell de foc acompanyen sempre el sermó y l'ofici. El clero, que viu tot l'any del dol y de la desgracia del poble, treu faves d'olla a l'arribar la festa major. Les grans alegries, com les fortes calamitats, les tradueix l'iglesia en substancia pera la seva olla esperitual.

Les solemnes funcions religioses tenen, en els programes de les festes majors, un lloc entre'ls més distingits. El repique general de campanas, la processó, la missa de gala, etzètera, etz., deixen a la parroquia un marge més que regular pera poguer fer de les seves. Són molts els vilatans que, abans que a l'envelat, entren a l'iglesia y escolten el plany de l'orga primer que les notes alegres y sorolloses de la cobla de rigor. Absorbent, especulador, troba el clero ocasió de treure sempre algun profit, així dels aclaparaments com dels entusiasmes populars.

Ens plauen les festes majors, ja que porten alegria y són motiu de divertiment. Emprò acceptem d'elles tan sols lo que té ver caracter expansiu y democràtic: lo que surt del poble y va an el poble; lo que alegra els cors y posa un parèntesis en el penar diari. Protestem de que, encobrintse ab la capa de la religió A o B, hi hagi qui s'aprofita d'elles pera lucrarse y menar l'aigua al seu moli.

S'imposa la festa major laica, completament deslligada de l'iglesia, com l'acaben de fer els simpatics vilanovins. El poble al carrer y el clero a casa seva. No es de llei barrejar el gori-gori ab les estrofes alegres, encoratjadores, que la musa popular inventa.

El dia que la majoria dels pobles de Catalunya initti al de Vilanova, tindrà veritable caracter de festa major lo que actualment es boi sempre una moixiganga subjecta als manaments y al criteri de l'iglesia.

BAC DE RODA

CANICULAR

Arreu se deixa sentir la calma de la canícula; les tardes del mes d'Agost transcorren suaus y tranquiles, com si estigués en sospens tot moviment y energia. Els prínceps y déus majors del diné y de la política, passegen, tranquil·lament, per Ostende y per Suissa, o de les platges del Nort n'estan fruit les delícies. De Catalunya no els ve, per sòrt, cap mala noticia; fins sembla que s'ha oblidat alió de les notaries; y per les demés regions res de nou succeiria si no fossin els obrers que, refent sos organismes, són els unics cossos vius que donen senyals de vida. A Madrid, ja dies ha que'ls vidriers mouen bronquina, y els vidriers són una gent que poden fer trencadissa. A Zaragoza, els paletes, pica pedres, marmolistes y altres molt diversos rams

Una idea del bisbe

—¿Qué dezea su Excelencia?

—Per' atraure gent a la Catedral, que cada dia n'hi ve menos, havia pensat convertir aquets clausures en redondel y donarhi corrides, dirigides per vostè. ¿Qué li sembla?

que ab els primers simpatisen, són elements que, anant junts, una situació compliquen, y si an això s'hi afegeix que'ls carrilaires s'agiten y poden, en un moment, originà un gros conflicte, seran suficients motius per' que no sigui la vida d'alguns estiluejadors tan comoda com seria si el poble s'entretingués tan sols en balls y sortiges.

VERDUM

ELEGRAFIEN d'Haïti:

«El presidente de la República, general Cincinatus Lecomte, ha mort en l'incendi del palau presidencial, modesta construcció de fusta. L'incendi ha sigut ocasionat per l'explosió d'un polvorí que hi havia a la vora del palau».

Per lo que's veu, el senyor Lecomte ha seguit la tradició fúnebre dels presidents d'Haïti. Els altres, en sa majoria, morien escabellats.

Aquet ha mort rostit. Ens sembla que entre aixó y alló poca diferencia deu haverhi.

Resultament, Muley Hafid abdica.

Y una volta realitzada aquesta operació, s'embarca cap ensà, ab el proposit d'anar a passar una temporada en un gran establiment balneari d'Europa.

A la qüenta, el sultà del Marroc, al abandonar l'imperi, no'n té prou ab rentarse'n les mans.

Vol també rentarse'n... tot lo demés.

Don Alejandro fa tot lo que sab pera molestar a don Melquiades.

Peró don Melquiades no es manco y sempre que té ocasió li torna bravament la pilota. Y si no la té, la busca.

El seu orgue *España Libre*, referintse dies enrera als homes que anunciaven la revolució a plasso fixo, *como si se tratara—deia—de un espectáculo cualquiera ó de un acto mercantil*, li enviava, indirectament, aquesta terrible andanada:

«Con esos imprudentes procedimientos, que en vez de hacer opinión republicana la deshacen, y que parecen inspirados por los enemigos de nuestra causa para perjudicarnos, no se lleva el país a la República, sino al desengaño. Hay desengaños que inmovilizan los pueblos durante siglos enteros».

L'embestida es verament de lleó, però, al llegir aquestes linees, ja sabem quina degué ser la resposta del caudillo.

—¡Renacuajol!...

Un sabí francès ha descobert que, en l'especie racional, les criatures mascles són molt més debils que les femelles.

Una excursió per Catalunya

LES IMPRESSIONS QUE HEM RECULLIT

—¡Malament!... La pedregada ho ha fet malbé tot.

—Un fill que tenia... m'ha caigut soldat.

—Les contribucions se'ns mengen vius.

—¡Perduts, perduts!... Com que fa tant temps que no plou!...

—Més de la meitat dels veïns són a l'Argentina

—A mi, gracies a Déu, tot me va bé.

Ja fa anys que ho havíem après en òperes y sarsueles:

«¡La donna é mobile!»

«El hombre es débil», etc.

Sinó que, naturalment, sempre hi han excepcions:

En Lerroux, per exemple, que reuneix la debilitat y l'auto... *mòbile* a la vegada.

Servei obligatori.

Una senyora pregunta a un jove poeta modernista, que va haver d'anar a soldat:

—Vaja, no digui, que, allò de tenir-se que rapar el cabell, com els quintos, li devia costar molt de deixars'ho fer...

El poeta, tranquil·lament:

—Molt, no... Trenta centims.

S'ha desistit de commemorar les revolucions de 1835 y 1909.

Ben mirat, per això, no cal anarhi depressa.

Varem trigar 74 anys en celebrar la primera... ab el degut *esplendor*. Ara'ns toca celebrar l'última en 1983.

Y, sinó, fem números.

1909

—1835

74

+1909

1983

¡Quí sab qui serà viu, oi?

Però ab la constància d'en Bula y ab l'ajuda de tots, mentres tant, podem anar fent arrepleg d'energies.

Modestia y caritat.

Dos senyors de la Defensa Social parlen de les excel·lències de la caritat ben entesa.

—Jo—exclama un d'ells—en faig molta de caritat, però'm sab greu dirho perquè, d'això, un mateix no se n'hauria d'alabar.

—¡Es clar!—respon l'altre.—Per això jo de les meves caritats no'n parlo mai, y únicament les faig posar als diaris.

Notes estiuenques.

«Ha salido para la Vall de Aran, el diputado a Cortes don...».

Vetaquí un lloc ont no aniria mai a estiuajar. Y, menos, essent diputat.

Tindria por de que al ferme les interrupcions en el Congrés no'm sortissin sempre ab la mateixa:

—¡No us l'escolteu an aquet, que ve de la Vall d'Aran!

S'ha dit aquets dies que l'Agulló no volia fer més de secretari de la «Lliga».

La notícia es falsa de tota falsetat. Res de dimissió. Lo que hi hà es que la política regionalista està tan encalmada que ha de fer vaga forsoa.

Ja ho saben, doncs.

No es que no vulgui: es que no pot ferne, de secretari.

Per falta de *secrets*.

Quènto vell que sempre ve a quènto:

—¿Quants déus hi hà?

—Dos.

—¿Còm, dos!... Veiam: ¿el Pare es Déu?

—Sí, pare.

—¿El fill es Déu?

—Ara no ho es; però ho serà, més tard, quan heredarà de son pare.

Preguntaven a un casat:

—Digui la veritat: ¿què donaria vostè, ara, pera tornar-se solter?

Y ell responia:

—La dona.

Llissó de parvuls:

—A veure, Ricardito... ¿coneixes l'alfabet?

—Sí, senyor.

—Quina lletra ve després de la A?

—Totes les altres.

—¿Què li passa, al nostre candidat?—deien uns senyors d'un comitè electoral.

—¡Està molt malalt; molt; gravíssim!

—¿Y això? ¿Què té?

—Senzillament: que per equivocació s'ha fumat un cigarro dels que regala als electors.

Cavallers: S. F.: Farem els *impossibles*, que deia aquell.—J. R. S. (Lloret de Mar): Si l'espai y la compaginació'ns ho permeten, no hi tinc cap inconvenient.—J. U. T.: Si tingués una mica més d'intenció política, de gust l'hi insertaria. ¡Però lo que's diu aquí es tan poca cosa!...—Igual Metro: No van del tot malament; vull dir que me les guardo en espera d'un forat pera enquistirles.—J. M.

(Premià): Aquesta mena de problemes són més aviat pera desenrotllarse en una classe d'àlgebra. Pera'l periodic, no'ns tenen utilitat.—Lluís Rullcas: ¿Es dir que'ls hi han carbassejat a Badalona?... Això rai; no s'espani. Envi'ls a Agramunt, que potser els hi premiaran.—Ll. Julier S.: La xarada esta bé, baix el punt de vista de la tècnica trenca-closcaire. Però'ls versos no poden anar de incorrectes.—R. Miqueló: No estem per epítafs, això no s'estila fins per allà als voltants de Toti Sants.—N. Surribas: ¿Que s'ha mort, diu?... ¿Qui?... ¿El Teatre Català?... ¡Mentida!... No'm morirà mentres quedi un sol català ab el seu drama a la butxaca. Ja veu si n'hi hà per temps.—S. Esvertit: De dues una, tot podria esser. La primera no, perquè es massa senzilla y excessivament facil d'endevinar.—A. B. (a) Lo Rector de Vallfogona: Rebut, y gracies.

¡ATENCIÓ, LECTORS!

El vinent dissabte, 24 d'Agost

NÚMERO EXTRAORDINARI

DE

La Campana de Gracia

ACTUALITATS ECONOMIQUES

ACTUALITATS POLÍTiques

ACTUALITATS GRAFIQUES

El llapls y la ploma comentant l'actualitat

8 planes * 10 centims

Dissabte, 24 d'Agost

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.